

CHRONICLE

NOVINY PRAŽSKÉHO STUDENTSKÉHO SUMMITU
PRAGUE STUDENT SUMMIT NEWSPAPER

XXIII. ROČNÍK 02.
25. LISTOPADU 2017

MEZINÁRODNÍ VZTAHY

Jak násilný je tento svět?

s. 05

ČLOVEK, TVOR SPOLEČENSKÝ

Co si myslí vrstevníci
Summitáků

s. 11

ČESKÉ POLITICKÉ MYŠLENÍ

Česká národní povaha

s. 15

Aleš Chmelař: „Panuje dojem, že elity dělají rozhodnutí samy o sobě“

Ve svém projevu na I. přípravném setkání jste řekl, že svět nefunguje jako demokratická diskuse. Jak tedy funguje?

Demokratická diskuse by měla vypadat tak, že lidé volí zastupitele, kterým věří, že učiní rozhodnutí, které by učinili i oni sami, kdyby měli stejné informace. Panuje zde dojem, že elity dělají rozhodnutí samy o sobě. Říká se, že ti, kdo rozhodují, hledí na svoje zájmy, a ne na zájmy zastupovaných. To je nová krize demokracie. Proto jsou velké snahy o přímou demokracii. Lidé mají pocit, že jedině tak se mohou vyslovit. Ale tak demokracie nemůže vypadat. Každé ráno nemůžete volit o šesti různých věcech. Demokracie má být o té důvěře, že reprezentanti budou volit v tom duchu, v jakém je lidé volili. Mám pocit, že tahle důvěra je tu nižší, než byla v západní Evropě po II. světové válce.

Problém nízké důvěry je důsledkem i toho, že je politika mnohem transparentnější a politici mají národně ohraničený mandát, zatímco se musí potýkat s globálními problémy. Volič má sice o politicích velmi nízké mínění, ale zároveň očekává, že politik bude všeznalý a pokud se stane něco, co nepředvídal, ztrácí okamžitě kredit.

Jeden nejmenovaný premiér na Evropské radě řekl: „Churchillovi se ta politika dělala. On jednou za dva týdny napsal článek, vyjádřil se veřejně dvakrát za měsíc a reálně řešil problémy. Ne každý jeho krok byl sledovaný.“ Dnes jsou politici pod velký tlakem činit to, co voliči právě chtějí. Nám chybí demokratičtí lídři, kteří opravdu v něco věří a dokážou lidi přesvědčit, že to tak má být.

Jestliže všichni mají pocit, že světová ekonomika není pod demokratickou kontrolou, tak by se ti sami politici měli snažit, aby se to řešilo v rámci EU nebo G20. Tohle politikům možná chybí, že nejsou jako celek schopni vytvářet odpovědi na globální problémy. Jsou rozptýlení. A přestože frustrace lidí jsou podobné v každém státě, tak oni je nedokážou řešit s tím, že na to nemají

pravomoc. Ale pravomoc všech dohromady to je. Zde možná chybí nějaký systém, nějaká lépe fungující G20, která by tyto problémy, které řeší všichni, dokázala pojmout.

Může být pro ČR handicap, že v době, kdy probíhá smršť summitů (digitální, sociální, v prosinci eurozóny), řeší primárně volby?

To je určitě pravda. Volební kampaň spoluurčuje debaty na evropské scéně. Když jsou volby v Německu, tak se o některých otázkách nedá rozhodovat, protože Německo se nemůže plnohodnotně vyjádřit. Třeba si myslím, že by byl dobrý nápad, kdyby volby mezi některými unijními státy byly synchronizované. Ale to je asi nerealizovatelné.

V jednom rozhovoru jste řekl, že mezi Prahou a Bruselem nejsou velké věcné rozdíly, jen se jinak komunikuje. Všechny ostatní státy ale jistě nemluví jednotným hlasem. Jak komunikovat na stejné frekvenci?

My máme někdy pocit, že stačí jezdit na Radu, mít europoslance a vznášet formální komunikaci s Komisí – a že to stačí. Ale když se člověk podívá, jak se prosazují Lucemburčani, tak to je intenzita a objem setkání, kterým věnují více energie, i když jsou menší stát než my. Mají vůli objevovat se v médiích jiných členských států. A to jsme tady nikdy úplně nepřestovali, protože jsme měli dojem, že mluvit do zahraničních novin je zbytečné, protože to nejsou naši voliči. Ono to ale není zbytečné, je to klíčové k tomu, abychom si porozuměli. Možná budeme potřebovat víc evropských médií, v Göteborgu se možná bude vést debata, zda evropská média plní roli komunikačního kanálu a přispívají k porozumění evropské myšlence.

Možná tu neexistuje jednotná identita i proto, že každá země má odlišnou historickou zkušenost. Snažíme se dostatečně
POKRAČOVÁNÍ NA →

s. 03

ÚVODNÍK

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

čtenba novin Chronicle pravděpodobně není důvodem, proč jste se přihlásili na Summit a proč vstáváte v sobotu brzy ráno na workshop. Bylo by ostatně bláhové vstávat, protože letos si Chron můžete přečíst už v pátek večer. Říkali jsme si, že tuto možnost uvítají hlavně ti, kdo obětavě přijíždí z daleka a chtějí se cestou naladit tematicky vhodným čtením.

Další novinkou jsou ilustrace a kreslené vtipy, které vám, doufejme, letošní čtení zpestří. A byť jsme fanoušky kreslení, zkreslování faktů se štítíme. Proto se v příštím čísle vrátí sloupek s tipy na podstatnou odbornou literaturu. Poctivý psaný text je bezesporu nejhověvnatějším rivalem lži. A Chronicle je vedle backgroundů nejrozsáhlejší zdroj textu, který Summit produkuje. Byla by škoda, kdyby pro vás byla jedinou zajímavou rubrikou ta, v níž naleznete svůj orgán. Jsem totiž přesvědčen, že z jeho četby můžete těžit nejen při jednání. Jelikož nejen z mezinárodních vztahů živ je diplomat, naleznete v Chronicle škálu témat od popkultury přes sociologii a dějiny českého politického myšlení.

Budete-li mít dotaz, připomínku, prosbu o článek na přání, popřípadě budete-li chtít v Chronicle publikovat vlastní text, neváhejte nám napsat přímo či přes předsednictvo svého orgánu.

Věřím, že v Chronicle budete celý ročník nalézat zábavu i poučení.

Krásný workshop vespolek! ■

Tomáš Krause

šéfredaktor Chronicle

MEDAILONKY HOSTŮ

Petr Boháček

SPOLUPRACOVNÍK VÝZKUMNÉHO CENTRA AMO

Po studiu bezpečnostních studií v Praze a politologie a mezinárodních studií na americké St. Norbert College pracoval jako analytik Jižní Ameriky pro několik zahraničních bezpečnostních firem a publikoval pro mezinárodní médium VICE a některá česká média. Je odborníkem na bezpečnostní, ekonomická a politická témata v Jižní Americe a dále se zabývá kybernetickou bezpečností. ■

Tereza Jermanová

ANALYTIČKA VÝZKUMNÉHO CENTRA AMO

Je doktorandkou v oboru politologie na University of Warwick ve Velké Británii, politiku zaměřenou na severní Afriku studovala již na University of Exeter nebo Sciences Po v Paříži. V létě 2012 a 2013 absolvovala kurzy moderní spisovné arabštiny a egyptského dialektu v Káhiře a několikrát do Káhiry a Tunisu vyjela za účelem výzkumu. ■

Václav Kopecký

ANALYTIK VÝZKUMNÉHO CENTRA AMO

Absolvoval obor Moderních čínských studií na University of Nottingham, rok však strávil i na Tsinghua University v Pekingu. V AMO působil jako koordinátor projektu Jak učít o klimatických změnách? nebo ve vedení Pražského studentského summitu. V rámci Výzkumného centra AMO působil v Asijském programu a podílel se na přípravě několika výzkumných projektů. ■

Jan Kovář

VÝZKUMNÝ PRACOVNÍK ÚSTAVU MEZINÁRODNÍCH VZTAHŮ

Po studiu na Metropolitní univerzitě, kde dokončil i své PhD studium se zaměřením na mezinárodní vztahy a evropská studia, začal na této instituci také vyučovat předměty s tematikou evropské integrace. Té se věnuje i jako hlavní analytik think-tanku Evropské hodnoty nebo pedagog Metropolitní univerzity Praha. ■

Jan Prouza

VYUČUJÍCÍ METROPOLITNÍ UNIVERZITY PRAHA

Studoval politologii v Hradci Králové, doktorské studium však dokončil na Metropolitní univerzitě v Praze včetně semestrálního pobytu v Ghaně. Nyní působí na Katedře mezinárodních vztahů a evropských studií MUP, odborně se přitom zaměřuje na subsaharskou Afriku a její vnitrostátní konflikty a politické instituce. ■

Karel Svoboda

VYUČUJÍCÍ INSTITUTU MEZINÁRODNÍCH STUDIÍ UNIVERZITY KARLOVY

Po absolvování doktorského studia na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy pracoval na Ministerstvu financí, kde byl zodpovědný za bilaterální vztahy se zeměmi mimo EU a vztahy s mezinárodními organizacemi. Primárně se zajímá o ruskou politiku a transformační procesy ve východní a střední Evropě. ■

Vojtěch Šmolík

VYUČUJÍCÍ METROPOLITNÍ UNIVERZITY PRAHA

V rámci doktorátu v oboru Politologie – africká studia se věnuje především otázkám východní Afriky a vnitrostátních konfliktů. Předchozí vzdělání získal na FSV UK a FF UHK. Dlouhodobě působí také v neziskovém sektoru v oblasti rozvojové spolupráce, aktuálně jako Policy Officer Českého fóra pro rozvojovou spolupráci. ■

ROZHOVOR

Rozhovor s Alešem Chmelařem: „Panuje dojem, že elity dělají rozhodnutí samy o sobě.“

POKRAČOVÁNÍ Z TITULNÍ STRANY

nacházet zkušenostní shodu mezi zeměmi? Připomínáme Němcům situaci v NDR, aby se lépe vcítili do našich problémů?

Já se velice často ve svých bilaterálních jednáních s představiteli Komise či států vracím k historickému kontextu, aby zkrátka lidé věděli, že naše politika není rozmar, ale že vyplývá z hodnot nebo historické tradice. A myslím, že by se to mělo dělat častěji. Jednání není jen o tom, že si sednu a projdu body agendy. Snaží se vysvětlit věci do hloubky. Věnuji se historickému základu našich argumentů. Někdy i stovky let, aby to bylo vidět. Můj názor je, že by se mělo více spolupracovat ve výuce dějepisu. Ne jako propaganda, ale aby se vědělo, co se dělo v jakém unijním státě kdy. Český vzdělávací systém probírá více světové dějiny, ten francouzský je ale velmi frankocentrický. Nedává úplně obrázek o tom, jaká historická východiska mají země střední a východní Evropy. To by Francie měla řešit, aby mohla být relevantním hráčem, který chápe EU. U nás to funguje. Ale čím větší stát, tím uzavřenější dějepis na středních školách. Byly iniciativy na společné učebnice (např. francouzsko-německá). To není nutně cesta, samozřejmě chcete věnovat víc času své historii. Ale Francouz zavádí o Rakousko maximálně Marií Antoinettou.

Z mnoha unijních opatření, která jsou vnímána negativně kvůli nějaké drobnosti, těžší občan. Mohl byste uvést unijní legislativu, která bez debat zlepšila život občanovi EU, aniž by si toho ten všiml?

Kvalita potravin obecně. Byl jsem pár týdnů v Baku, kde jsem chodil do supermarketu a tam si při koupi mléka nemůžete být jisti, že to mléko není závadné. Když si koupíte cokoli, musíte zvažovat, jestli je to bezpečné a zda to má stejnou kvalitu jako vedlejší produkt. Můžete koupit buď mléko velmi drahé, které má globální značku, nebo riskovat. V obchodě v ČR můžete věřit vlastně všemu. To není samozřejmá věc. Za minulého režimu možná trochu byla, ale ve světě ne. Kdyby nebyla EU, tak si nemůžete být jist, že koupená věc splňuje hygienické a jiné standardy. Pro podniky to může být složité, ale pro spotřebitele je to velice komfortní. Nemusí platit přírůstek za drahé značky.

EU má úplně jiné standardy v chovu drůbeže, které se mohou zdát omezující, ale znamenají, že vy se v podstatě nemusíte bát salmonelózy v kuřatech. To, že existuje instituce, která hlídá, že nikdo

Aleš Chmelař

STÁTNÍ TAJEMNÍK PRO
EVROPSKÉ ZÁLEŽITOSTI

Od roku 2014 působí jako hlavní evropský analytik Úřadu vlády České republiky a ředitel Odboru koordinace hospodářských politik EU. Je absolventem Sciences Po a London School of Economics. Pracoval jako výzkumný pracovník v oblasti finančních trhů v bruselském think-tanku Centrum pro studium evropských politik. ■

nemůže zvyšovat svou konkurenceschopnost tím, že by přeskočil standardy při chovu kuřat, dává spotřebitelům svobodu. Nikdo už dnes nejde do samošky s tím, aby přemýšlel, jestli je v kuřeti salmonelóza.

Dále kovodělný průmysl, stovky či tisíce pracovních míst u nás závisí na exportu něčeho, jako jsou ložiska. Díky EU dokážeme prodávat konkurenceschopně na celém evropském i na světovém trhu, protože i ty světové přejímají evropské standardy. Některé věci se musí prostě standardizovat, aby se vyrábělo to, co přijmou všichni, ale nám to umožňuje vybudovat blahobyt. Takových věcí jsou tisíce.

Bude zapotřebí nového charismatického lídra k hlubší integraci Evropské unie?

Lidé se možná nemění, ale mění se kontext, v němž operují. Churchill, Schuman, Adenauer měli jednodušší situaci, protože nebyli pod neustálým tlakem a měli čas vysvětlovat, proč si co myslí, a lidé jim věřili, že činí ta dobrá rozhodnutí. Sám o sobě charismatický lídr nemusí pomoci, protože je potřeba, aby něco reprezentoval, aby nereprezentoval jen sám sebe. Je to spíše o změně politického kontextu a o nedůvěře než o tom, že by nám chyběli lídři. ■

Tomáš Krause

šéfredaktor Chronicle

17. 12. 2017

MINISIMULACE
YOU SHALL NOT MISS

POPKULTURNÍ SLOUPEK

Povládne Prsten obrazovkám a sváže nás do temnoty kin?

V listopadu se objevila velká novinka: Amazon chystá seriál dějově předcházející *Pánu prstenů*. A pak ji trumfla větší: Christopher Tolkien, jenž zasvětil život editaci a vydávání nedokončených prací svého otce, jako je *Silmarillion*, *Nedokončené příběhy* či v červnu vydaný *Beren a Lúthien*, rezignoval ze společnosti spravující Tolkienovo dílo. Zřejmě tedy bude možné vytvořit i adaptace těchto knih.

Dovolte mi navrhnout několik námětů hodných zpracování. Spin-off Toma Bombadila nazvaný *Hašíšový táta*, *Eregionská dobrodružství poníka Vilíka*, *Gossip Gamgee* o životě hobitů a klevetění v hospodě U Zeleného draka, sitcom o Aragornovi v Roklince řešící, že váš budoucí tchán Elrond je bratr prvního krále Númenoru, z jehož několik tisíc let staré linie pocházíte, a vaše láska Arwen, jež vypadá výrazně mladší, vás poprvé viděla jako nezřízeného teenagera. Popřípadě drsný příběh o pašování dýmkového koření z Jižní čtvrtky do Železného pasu. Název bych si vypůjčil od svého oblíbeného televizního kritika: *Better Call Saruman*. Dalo by se zabrousit i do vážného tématu identitární politiky ve Středozeří. Pakliže sexismus je připisování osobnostních rysů na základě pohlaví, je fakt, že všechny entity raději zahradičily, sexismus? Jak to, že žádná nechťela pást stromy s enty a žádný ent nechťel zahradičit? A je sexismus aplikovatelný na oživené stromy, tedy na krácející přírodní zákony?

Problematika rasismu zamířené proti skřetům by se měla zaměřit na to, zda se skutečně temná moc, která proměnila elfy ve skřety přenáší geneticky do dalších generací. Jsou opravdu všichni skřeti zlí? A proč se je nikdo nesnažil převychovat? Byli elfové v Prvním věku méně rasističtí než ve Třetím, protože zabíjeli skřety, kteří se jako skřeti nenarodili? Sám Tolkien nicméně rasismus prokazatelně nesnášel. Uvidíme, jak budoucí tvůrci naváží na úspěch legendární Jacksonovy trilogie, která filmy typu *Velký Gatsby* zadupává do země s vehemencí olifanta. Že, NATO? ■

Tomáš Krause

šéfredaktor Chronicle

INTERNATIONAL RELATIONS

Trump and International Safety

Make America great again was president Trump's slogan for the presidential campaign, a slogan that was repeated throughout the presidential elections and which started giving Trump's supporters hope of a truly better America.

Trump promised to do a lot for America; however, the one thing that he mainly focused on was safety. From closing the borders in the face of refugees to building a wall, he promised to put America first and ensure its safety against any threat. Nevertheless, in the process of doing so, Trump has done more damaging than fixing and has potentially put the United States and its allies at risk.

Probably the most worrying moment was the moment Trump criticized NATO and questioned its existence. This sent a troublesome message to the international community that the United States potentially wouldn't intervene in the case of any conflict and that the member states were on their own. This made the European leaders scramble to form a unified European army that would act swiftly in case that scenario ever plays out. By that Trump did not only harm relationships with some of America's most powerful allies, but he also made them doubt America's integrity. However, Trump didn't stop at that, he caused an unneeded provocation when

he commanded the bombing of a Syrian airbase and later boasted about shooting a Syrian fighter jet. That increased the tensions in relationship between the United States and Russia which had already been on a thin ice.

And it seems like Trump doesn't seem to understand the seriousness of the situation and the gravity of his actions. It is one thing to criticize a country's actions, but it is a completely different thing when a president openly and publicly threatens a country. It is hard to say what Trump has hoped he would get from threatening North Korea, but one thing is for sure and that is the fact that North Korea did not hide and still proceeds with its nuclear program. The joint military exercises of South Korea and the United States have put the area even more on the edge.

It is genuinely hard to predict what the future holds for a country like the United States, not only for the rest of president Trump's term, but also for the next months because there has been no previous president of such volatility like Donald Trump. And this is a trait not to only worry about but also to have a fear if it is trait of a man who is responsible for one of the most powerful countries in the world. ■

Rafat Kurdi

redaktor Chronicle

KOMIKS

Minule nic, dnes bagety,...

...příště chci řízek!

BEZPEČNOST A KONFLIKT

Oběti válek i válek samotných dlouhodobě ubývalo, v posledních letech se ale trend zřejmě mění.

„Nemohu vám dostatečně zdůraznit, že z mého osobního vojenského hlediska, tvořeného po 38 let služby, právě dnes žijeme v nejnebezpečnějším období, jaké jsem zažil,” prohlásil v únoru 2012 tehdejší náčelník generálního štábu USA Martin Dempsey.

„Válka i násilí jsou v úpadku. Žijeme v nejmírovější době lidské historie.” To zase tvrdí kanadsko-americký psycholog a lingvista z Harvardovy univerzity Steven Pinker ve své knize *The Better Angels of Our Nature*.

Kdo z nich má tedy pravdu? V tomto skromném článku se vás pokusím především pomocí různých čísel přesvědčit, že z hlediska ozbrojených konfliktů na tom nejsme zdaleka tak špatně, jak se může letmým pohledem do masmédií zdát. Výhled do budoucnosti ale nemusí být tak optimistický.

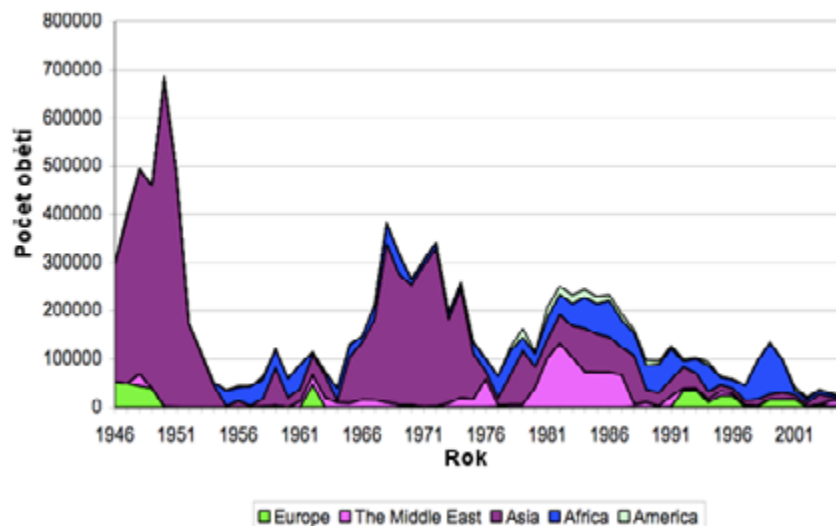
Na úvod si zopakujeme některá relativně známá fakta. Od roku 1945, tedy od skončení druhé světové války, mezi sebou západoevropské státy nezačaly jedinou válku, přestože v předchozích 600 letech mezi nimi vypukly v průměru 2 ročně. Taktéž za posledních 72 let dramaticky klesla přímá ozbrojená střetnutí světových velmocí – pravděpodobně především díky hrozbě jaderných zbraní. Od roku 1989 se výrazně snižovaly případy dokonce veškerých typů válek – nejen těch mezi státy, ale i těch dnes nejčastějších, vnitrostátních. Války vedené dvěma (a více) státy jsou naopak již naprosto výjimečné.

Co tedy konkrétní čísla? Nejdříve odlišme dva základní ukazatele, které budeme sledovat. Počty obětí všech ozbrojených konfliktů a prosté počty těchto konfliktů. Proč je důležitý i prostý počet konfliktů? Představte si třeba situaci, kdy je na světě jedna jediná válka, např. v Jižní Americe, která by ale generovala obrovské lidské ztráty. O bezpečnosti na celém světě a riziku úmrtí ve válce třeba pro nás Evropany se pak z celkového počtu ztrát příliš nedozvíme. Samozřejmě ani počet konfliktů, pokud jsou všechny koncentrovány v určitých geografických oblastech (což dnes spíše jsou), nám může realitu zkreslovat. Ale pro dnešek nám to takto bude stačit.

Jak vidíte na přiloženém obrázku, trend v počtu obětí v 2. polovině 20. století

Jak násilný je tento svět?

Počet obětí boje podle regionu

MOTHERSMONUMENT.ORG, UPRAVENO

je klesající. „Vyvýšeniny“ zde nejdříve představují především válka v Koreji a následně válka ve Vietnamu na přelomu 60. a 70. let. V průběhu 80. let jsou důležitými zdroji dočasněho nárůstu sovětsko-afghánský a iránsko-irácký konflikt. Na konci 90. let pak zemřelo hodně lidí v Demokratické republice Kongo. V grafu bohužel chybí genocida ve Rwandě, která připravila o život zřejmě téměř milion lidí během několika týdnů. Přesto je obecný sestupný trend patrný.

Co se týče počtu jednotlivých konfliktů, tam byl v průběhu druhé poloviny minulého století trend spíše opačný, z necelých 20 ozbrojených konfliktů po druhé světové válce jsme se ke konci války studené dostali na číslo přesahující 50. Od té doby probíhal až donedávna v zásadě pokles do rozmezí 30 a 40 konfliktů. Zajímavý je ale v tomto případě pohled na počet konfliktů nově vzniklých za jeden rok. Toto číslo je od druhé světové války celosvětově přibližně stálé, nejvíce nových konfliktů se objevovalo během období dekolonizace a také v devadesátých letech. Tehdy se ale řadu konfliktů podněcovaných studenou válkou soupeřením podařilo zároveň ukončit, a tak došlo k jasnému poklesu.

Kde hledat důvody úbytku úmrtí? Jedním může být již zmíněné vymizení válek vedených mezi dvěma státy až na naprosté minimum, neboť ty patří v průměru mezi jasně nejkrvavější. Naopak vnitrostátní konflikty bývají nejčastěji koncentrovány v oblastech ekonomicky

málo rozvinutých. Strany konfliktu tak mají horší přístup k moderním vojenským technologiím, které by byly schopny zabít snadněji a větší množství lidí.

Tady ale pozitivní zprávy končí. Pokles počtu konfliktů se v předchozích letech zastavil a trend je dnes, zdá se, opačný. Opět se dostáváme na úroveň začátku 90. let, kdy bylo různých konfliktů po světě za sledovanou dobu nejvíce. Poprvé za 25 let se také počet přímých obětí boje dostal nad hranici 100 000 za rok. Jen pro vyjasnění, v tomto počtu jsou zahrnuti i civilisté, mezi přímé oběti boje se však nepočítají např. úmrtí způsobená nemocemi, hladomorem apod.

Co konkrétně stojí za nárůstem v posledních letech? Alespoň z hlediska počtu obětí je viník celkem jasný. Od roku 2012 je příčinou téměř poloviny všech válečných úmrtí na světě válka v Sýrii. Spolu s konflikty v Iráku a Afghánistánu představují příčinu téměř 80 % všech válečných obětí.

Téměř 90 % obětí je pak nějakým způsobem spojeno s některým ze směrů politického islámu. Přesto se však nedá jednoznačně říci, že politický islám je příčinou těchto konfliktů. Vztah náboženství a ozbrojených konfliktů totiž obecně není zdaleka tak jednoduchý, jak se nám z médií může zdát. O tom ale podrobněji třeba někdy příště. ■

František Novotný
redaktor *Chronicle*

MODEL OSN

UNSC: Velvyslanci mezi pterodaktyly a Sýrií

„Technická poznámka – zapomněl jste se představit, pane bankéři.“ „Já jsem pterodaktyl.“ Už z těchto dvou vět je patrné, že první odpolední setkání vážených velvyslanců se neslo v příjemně uvolněné atmosféře.

Z celkem 15 účastnic a účastníků (ano, po loňské fifteen-men show se letos do našeho orgánu odvážíly i 3 slečny!) se pouze jeden jediný dosud žádné politické či diplomatické simulace neúčastnil, neztráceli jsme proto v sobotu čas úvodními zdvořilostmi a vrhli se rychle do práce s odbornými informacemi týkajícími se činnosti a historie UNSC. (Věděli jste, že za provedení sankcí Rady bezpečnosti OSN v České republice byl až do jara odpovědný Andrej Babiš?)

Za minutový valčík, který následoval, musíme ocenit zejména Vítka Batalu v roli Miroslava Roznera a Štěpána Kubičinu jako milovníka psího masa, skvělé projevy ale přednesli všichni přítomní.

Po těchto úvodních jednáních nás čekalo to, kvůli čemu se účastníci a účastnice do UNSC hlásí především – Jednání. Napoprvé fiktivní, spočívajících v mírových jednáních mezi absurdními stranami – vesmírnými pterodaktyly a galaktickými Poláky. Velvyslanci si jej však užili, předsednictvo rovněž, jen závěrečná mírová nedohoda trochu zkalila jinak příjemný mírový summit.

Na závěr dne jsme se pak společně pustili do studia zřejmě nejhoršího konfliktu současnosti, války v Sýrii. S tím, jak se blíží zničení Islámského státu, se znovu dostávají na stůl otázky, které

ARCHIV PSS

stály u počátku války: má prezident Bašár al-Asad zůstat u moci? Existuje vůbec nějaká alternativa? A co s Kurdy, kteří usilují o vlastní stát? Na to všechno se pokusí velvyslanci odpovědět během dnešního jednání.

Nalézt shodu však nebude jednoduché. zahraniční velmoci své zájmy dosud prosazovaly velmi tvrdě, hrozba použití práva veta z jedné či druhé strany se tak zdá být reálnou. ■

Jan Papajanovský

předseda

ARCHIV PSS

DISEC: K jádru věci

II. přípravné setkání je tady a my se nemůžeme dočkat, až se všichni opět potkáme v našem orgánu. Těšit se můžete na přednášku JUDr. Milana Lipovského, Ph.D, který vás pohledem právníka zasvěťte do toho, co vás na přípravných setkáních a konferenci čeká a co zužitkujete při jednání. Poté se na vás chystá Riskuj, které ověří nejen, zda jste četli background, ale také odhalí minulost

DISEC na Summitu. První bod agendy nás bude provázet téměř celé setkání.

I přes počáteční ostych, který provází každé poprvé, jsme přece jen prorazili bariéru. Aspoň nám to tak přišlo, když jste v závěrečné aktivitě velmi obstojně hádali, kdo je kdo. Zjistili jsme, že cesta do místnosti může být delší, než si někteří chtěli připustit. Při seznamování jsme se dozvěděli, proč delegátka Kolumbie zvolila právě tento stát. Ze zřejmých důvodů toto však nebudeme zmiňovat. Proběhla přednáška na mediaci v mezinárodních vztazích. Pokud aplikujete její závěry na vaše jednání, jsem zvědavý, kdo se bude na jednání hádat.

Ihned po setkání jsme rozjeli přípravy na II. přípravné setkání. Také jsme se sešli, abychom doladili do maxima naši dosavadní práci a dnes vše šlo jako na drátkách. Jak celý sekretariát, tak i předsednictvo DISEC. I přes to všechno můžeme říci, že nás energie neopouští. Jak se nám to celé povedlo? Posuďte dnes sami. ■

Vojtěch Vrabec

předseda

ECOSOC: Zařadil dvojku

Zajímá vás, co se odehrálo v ECOSOC minule nebo čemu se budeme věnovat dnes? Pokud je alespoň jedna z vašich odpovědí kladná, račte číst dál.

Po organizačních záležitostech a seznamovacích aktivitách měli delegáti možnost si poslechnout přednášku Anety Haimanové z Úřadu vlády o Cílech udržitelného rozvoje, kterým se reálný ECOSOC věnuje. Následovala změna rytmu v dynamické seznamovací hře, kde bylo úkolem konverzovat na kontroverzní, často až absurdní témata z každodenního života. Mluvení spatřilo všem velice dobře a místnost ECOSOC, ve které zpravidla mluví jen jeden, najednou ožila hlasitým konverzačním povykem, který připomínal hluk živého restauračního zařízení.

Vitáný smysl pro detail projevíli delegáti při prezentaci o ECOSOC, kdy s Chartou OSN v ruce bombardovali předsedu mnohými dotazy. S vervou se poprali i se cvičným jednáním o střetu zájmů při lovení ryb v Grónsku z pozice Inuitů, velryb, ledních medvědů a jiných živočišných obyvatel Grónska. Do rolí zástupců států se museli zase vžít při shrnutí zásad každého delegáta. Dále bylo vysvětleno, co je to stanovisko, jak vypadá a proč se vyplatí ho psát. Nakonec delegáti společně brainstormovali nad prvním bodem agendy – udržitelnou urbanizací, analyzovali s tímto bodem spojené problémy a snažili se podchytit jejich možná řešení.

A právě kolem prvního bodu agendy se bude točit i velká část dnešního odpoledne. Na začátku shrneme nejčastější chyby ve stanoviscích a v regionech je potom budeme individuálně rozebírat.

Dále seznámíme delegáty s jednacím řádem, aby se vzápětí mohli vrhnout do jednání. Mimoto nás čekají cvičení na argumentaci, která jistě při dalších jednáních přijdou vhod. A protože nemáme času nazbyt, představíme i druhý bod agendy, udržitelnou energetiku.

Máme se rozhodně na co těšit a delegátům držíme palce při prvním jednání! ■

Dalibor Stehno

místopředseda

ARCHIV PSS

ARCHIV PSS

HRC: Tango? Ano, prosím!

Pokud jste si chtěli zapřemýšlet o významu lidských práv v duchu standardních tanců, byla Rada pro lidská práva na prvním workshopu tou ideální volbou. Kátina hra „novinářské tango“, kde novináři sváděli slovní bitvy s experty na slovo vzatými o tématech = lepší navození přátelské atmosféry jsme si nemohli přát!

Naši primární snahou však nebyl tanec, ale zakousnutí se do „šťavnatého lidskoprávního jablíčka“. Na prvním workshopu to byla spíše vize toho, co budeme v budoucnu dělat. Abychom

mohli řešit „jablíčka“ musíme nejdříve pochopit jejich základ, tj. jablň. V našem případě jí je samotný koncept lidských práv.

Primární cílem prvního workshopu tedy nebylo odhalit celou paletu všech lidských práv, ale proniknout do podstaty toho, co lidská práva vlastně jsou. Uvědomit si, co nám lidská práva přináší a jaký je jejich význam. Po obligátní definici jsme si vysvětlili, proč hraje Francie klíčový význam v jejich vývoji, kdo byl Martin Luther King nebo jak lidská práva můžeme dělit. To se na první pohled může zdát jako podružný problém, ale mnohdy je to otázka „života a smrti“ – je totiž každé zabití porušením práva na život?

Naťukli jsme také problém, se kterým se budeme sžívat celý summit rok, a to rozdíl mezi atraktivní teorií a mnohdy smutnou praxí. Popsali jsme si nutný základ o Radě pro lidská práva, představili její vzletnou ideu, abychom ji následně srazili nemilosrdným výkladem o praxi. Ale praxi vysvětlovat nemusíme zdaluhavě – tuto „praxi“ si budeme zkoušet až do března.

Abychom však nebyli jen stále vážní, tančili jsme již zmíněné tango a „kreslili“ mapu České republiky i celého světa. Lidská práva se neaplikují jen v České republice, ale i po celém světě. Na základě jakého dokumentu? I to jsme si řekli na prvním workshopu. ■

Tomáš Jančar

předseda

MODEL OSN

UNEA: Brad Pitt, nebo Johny Depp?

Zatímco někteří delegáti si na chodbách ještě sdělovali své pocity z dopoledních seminářů, jiní do místnosti orgánu přišli v předstihu, aby v klidu našli svůj hlasovací štítek a usadili se na své místo. To nakonec našel i delegát Côte d'Ivoire.

Ze všeho nejdřív se představili předsedové. Účastníci se o nich tak mohli dovědět to, co by sami na sebe nejspíš nepráskli.

Delegáti jednotlivých regionů si pak ve skupinkách sdělovali svá očekávání od tohoto ročníku. Spousta z nich si přeje vykročit z davu a bořit předsudky o své generaci. Není jim lhostejný svět, ve kterém žijí, a chtějí se o něm dovědět víc. Našli se i delegáti,

ARCHIV PSS

kterí v UNEA již byli, a celé léto nedočkavě čekali, až se summiti kolotoč opět roztočí.

Stejně jako řada dalších orgánů, ani ten náš se nevyhnul seznamovací aktivitě. Náhodně vybrané dvojčky odpovídaly na předem určené otázky a poté se dle odpovědí navzájem představovaly. Velice nás překvapilo, že se v celém orgánu našli hned čtyři delegáti, kteří si v dětství přáli být paleontologové, a tři, kteří snili o kariéře archeologa. Ještě větším překvapením však bylo to, že téměř většina delegátů nemohla odpovědět na otázku „Plakal/a jsi u Titaniku?“ neboť tento film nikdy neviděla. Nicméně nikomu nejsou neznámí Piráti z Karibiku a u otázky, jestli „Brad Pitt, nebo Johny Depp?“ jasné vítězí Johny Depp.

Již v průběhu prvního přípravného setkání měli delegáti možnost jednat. Byli rozděleni na dvě části, jedna dostala za úkol obhajovat legalizaci marihuany, druhá byla proti. Ačkoliv nebyli s tímto tématem jednání dopředu obeznámeni, velmi rychle si na svých chytrých telefonech dokázali najít potřebné studie k tomu, aby svá stanoviska kvalitně obhájili.

Dnešní setkání zahájíme procvičováním kritického myšlení, a to při čtení a porovnávání novinových článků. Seznámíme se s dalším bodem agendy, kterým je Změna klimatu a přechod na nízkouhlíkovou energii. Dilema Brad Pitt vs. Johny Depp tentokrát nahradí duel Ivan vs. Zbyněk, kteří ukáží, jak (ne)má vypadat mluvený projev. A ani dnes nás nemine jednání. ■

Andrea Tunysová

místopředsedkyně

UNODC: Kolonizace, štěňátka a počítače

První workshop se tradičně nesl spíše v seznamovacím a informačním duchu. Dozvěděli jsme se, že by delegáti měli raději levé obě nohy než ruce. Dalším důležitým poznatkem bylo, že by k pašování drog raději využili své útroby než útroby svého mazlíčka, ať už z důvodu toho, že mazlíčka nemají či by to s těmi osminohými příliš nešlo.

Jáchym nám poté odhalil taje OSN a vysvětlil vysoce sofistikovaný způsob, jakým simulujeme UNODC. Pokud si tedy nejste jisti, jak to vlastně je, neváhejte se ho zeptat, s radostí vám to znovu vysvětlí.

Po přestávce došlo k zásadní změně situace, byli jsme kolonizováni celkem přátelskými mimozemšťany a donuceni se vzdát některých svých lidských práv. Odhlasováno nakonec bylo pět práv, se kterými se lidstvo musí smířit v nové dystopii.

Od Šárky se delegáti dozvěděli, jak psát stanovisko a co má být jeho obsahem. Prý se dá napsat během jednoho odpoledne, tak uvidíme, kolik se jich do deadlinu sejde.

Další důležitou aktivitou, kterou je rozhodně třeba zmínit, byl factchecking. Šárka nám připomněla známe HOAXY, například případ sedmi malých roztomilých štěňátek, která nutně shánějí milujícího páníčka. Již devět let. Dozvěděli jsme se, dle jakých kritérií je možné informace posuzovat a jak si ověřovat jejich pravost. Poté jsme si prověřování dat vyzkoušeli i v praxi. Ačkoliv jednoho z delegátů zmátly symboly antivirového ověření jednotlivých stránek a myslel si, že jsou tyto symboly označením

ARCHIV PSS

stránek s pravdivými údaji, všem se úspěšně povedlo vyhledat relevantní zdroje a prokázat svou factcheckingovou zdatnost.

Již zmíněná antivirová příhoda nás však posouvá k poslední přednášce přípravného setkání, kde nám Honza (velice nenápadně) naznačil, proč by bylo dobré si přečíst background o kybernetické kriminalitě, v jejímž duchu se ponese dnešní přípravné setkání. Tak co? Have you been pwned? ■

Eva Poláková

místopředsedkyně

UNESCO: Na kytkách – genetická modifikace a marihuana

Od prvního přípravného setkání jsou to teprve dva týdny, takže věřím, že ve vás z minula stále rezonují zážitky a dojmy a následující řádky pro vás budou představovat spíše milé a nenáročné osvěžení paměti.

Za sebe a za celé předsednictvo UNESCO musím konstatovat, že to bylo setkání nadmíru povedené. Ať jsme si na delegáty vymysleli cokoli, pokaždé se toho zhostili s chutí a odhodláním, jaké se na prvních workshopech jen tak nevidí. Ať už šlo o reagování na všetečné otázky ze strany předsednictva během našich přednášek, týmovou práci ve working groups, tak i prezentování skupinových i svých vlastních názorů. Obzvláště u posledního bodu bych se chtěla pozastavit – delegáti totiž měli za úkol přemýšlet, formulovat své myšlenky a ty si následně obhájit ne u jednoho, ale hned u dvou poměrně kontroverzních témat – GMOs a léčebném využití marihuany.

U GMOs jsme se detailněji v jednotlivých skupinách podívali na problematiku z mnoha pohledů – sociálního, ekonomického, právního... Hlavní práce však delegáty čekala v pohodlí jejich domovů nad prvními stanovisky. Ještě zajímavější poté bylo první jednání, kdy se probírala hlavně morální otázka podávání léčebné marihuany dětem, ale i dospělým s ohledem na několik rozporuplných studií o vedlejších účincích a návykovosti marihuany. Trefně poznámky v tomto ohledu měla například delegátka

ARCHIV PSS

Argentinu, která upozorňovala i na návykovost jiných konvenčně používaných léků.

Dneska se v UNESCO zaměříme hlavně na rétoriku a komunikaci, takže moc neposedíme, a když náhodou ano, tak pořád aktivně. Samozřejmě nás nemine ani nějaká ta přednáška, dnes o doping u sportu nebo o jednacím řádu pro pokročilé. A po ní delegáti opět pozvednou hlasovací štítky a budou jednat, tentokrát o minule předeslaných GMOs. My se už nemůžeme dočkat. A co vy? ■

Petra Hubatková

místopředsedkyně

MODEL NATO: Art of Rhetoric and Then Some

ARCHIV PSS

The first workshop of Model NATO kicked off with a good start: the ambassadors got to meet and get over the formalities through an ice-breaking game. Later they were divided into working groups in order to discuss their duties and expectations from Model NATO. The second half of the program was mostly aimed at familiarizing the ambassadors with the rules of procedures, and later putting what they learned to the test through a simple negotiation game about the ambassadors' favorite movie, which turned out to be not so simple. Lastly, a presentation was

given about The Arctic Region, which is one of the points of the agenda, and the territorial conflict related to it.

The second workshop will be aimed at both speaking and thinking skills. The Model NATO program will start with a presentation about rhetoric and the dos and don'ts of a good speech. Furthermore, the ambassadors will get to experience what they learned first-hand through "Minute Waltz", which is an activity based on improvisation, where the goal is to give a one-minute speech on a given topic, easier said than done. The ambassadors will then be divided into their working groups, where they will mostly focus on position papers and the proper way to write a position paper and acquire information through proper research. These position papers will be of great value to the ambassadors mostly due to the fact that their arguments and decisions throughout the future negotiations will be mainly inspired by what they wrote in their position papers. Lastly, the ambassadors will put their thinking skills to the tests through an activity based on game theory. The sole purpose of the activity is to come up with a strategy that will maximize the ambassador's profit. However, what's important is not the result itself, but rather the strategy and how the ambassadors choose to tackle the problem itself, this is a great way to focus on both problem solving and teamwork skills, that might come in handy in future negotiations and discussions. ■

Rafat Kurdi

náměstek generální tajemnice

MODEL EU: Už se známe aneb čím ministr překvapí

První přípravné setkání Rady Evropské unie se neslo ve velmi zábavném duchu, který zdánlivě odporoval současné atmosféře i náladám.

Vědomostně obohacující část našeho programu obstaral významný host v osobě Tomáše Prouzy, bývalého státního tajemníka pro evropské záležitosti. Během více než hodiny trvající přednášky zprostředkoval často velmi osobní vzpomínky a zážitky z jednání unijních orgánů a vlastní tvorby české politiky vůči Evropské unii. Ministry a ministryně často vtáhl do děje osobními poznámkami vůči jednotlivým státům, třeba v případě, kdy „průměrný maďarský volič chce vidět svého premiéra, jak bojuje, ale nečeká, že by vyhrál.“ Takováto zpráva maďarského ministra zajisté potěšila.

Po velmi záživné přednášce se ministři věnovali zdokonalování svých rétorických dovedností, zpočátku prostřednictvím vlastního představení a později skrze minutové projevy bez přípravy na zadané téma či výrok. Během této doby jsme se dozvěděli mnoho zajímavého. Francouzský ministr okomentoval čas zaslání své přihlášky spojením „na Topolánka, dvě hodiny před deadline“, což lze hodnotit jako široce využitelný termín. Belgický ministr sám sebe označil za vetchého starce a španělský zástupce glosoval nedostatek místa, když se postavil, slovy „stojím nepevně, ale asi jako Španělsko samo“.

Závěrem velmi přátelského setkání jsme ještě dortem a skutečným unijním přáním poblahopřáli našemu generálnímu

ARCHIV PSS

tajemníkovi Rady k jeho dožitým narozeninám. Za redakci Modelu EU mu ještě jednou srdečně přejeme vše nejlepší!

Příští setkání se již bude odehrávat v náladě vážnější. Ministry a ministryně bude čekat první skutečné jednání Rady o situaci v Katalánsku. Budou se nejen řídit jednacím řádem, ale zároveň zformulují své postoje do prvních oficiálních projevů a pokusí se nalézt společný konsenzus. ■

Martin Hvězda

náměstek generálního tajemníka Rady

SVĚT SUMMITU

Reportáž ze seminářů I. přípravného setkání

Zdálo se nám, že zajímavých seminářů bylo na prvním workshopu tolik, že bychom z několika měli přinést krátkou reportáž.

Aleš Chmelař, státní tajemník pro evropské záležitosti, hovořil o současných výzvách evropské integrace. „Koheze není charita“, protože je ověřeno, že investované peníze se západním státům vrací jinými cestami, navíc kohezní politika vznikla už pro Španělsko a Portugalsko. Za Brexit může podle Chmelaře dojem, že středo a východoevropské národy berou Britům práci i komunitu. V jednom rodinném domě například žije i tucet přistěhovalců, kteří téměř celou mzdu posílají domů, v Británii neutrácí a způsobují, že dvoučlenná rodina nemůže v cenách za nájem konkurovat.

Zpětně si myslí, že se velké východní rozšíření z roku 2004 mělo rozdělit na části. Další státy by přistoupily po pár letech, jakmile by ty před nimi zbohatly. Mimochodem o odklad z volného pohybu osob tenkrát nepožádalo jen Švédsko a Spojené království, takže se tam přistěhovalo disproporční množství lidí z nových členských států.

Podle Magdalény Frouzové, tiskové mluvčí Zastoupení Evropské komise v ČR, se s mýty o EU musíme pokoušet bojovat humorem – Zastoupení komise v ČR se o to snaží spoluprací

s médii a uváděním věcí na pravou míru (záložka euromýty na webu Zastoupení).

Aneta Haimannová, vládní rada na odboru pro udržitelný rozvoj, pokládá za pozitivní, že ČR pro kohokoliv zaručuje životní minimum, které je vyšší než hranice extrémní chudoby. Negativní je, že jsme se zavázali přispívat na zahraniční pomoc 0,34 % HDP, ale dáváme jenom 0,12 %. V rámci SDG (Sustainable Development Goals) má ČR největší problém naplnit cíl: rovnost pohlaví.

Michal Broža, vedoucí informačního centra OSN, se věnoval globálním rizikům z pohledu OSN. Budeme se muset vypořádat s majetkovou nerovností, změnou klimatu (doporučuje film *Before the Flood* o změně klimatu z geopolitického hlediska); s dostupností vody a schopností se uživit. Cíle snižování emisí CO₂ jsou: dostat se každých 10 let na polovinu emisí s předpokladem, že kolem poloviny století bude nula emisí CO₂. Pokud poroste trend obnovitelných zdrojů dle předpokladů, tak v 2040 bychom mohli být schopni vyrobit 100 % energie primárních zdrojů.

Nakonec mluvil o OSN jako o prostoru, kde má 193 zemí možnost se domluvit. Když někteří politici říkají, že „OSN nepotřebujeme, protože se tam nic nevyřeší“ zapomínají, že proto jsou tu oni, politici. Připomněl citát druhého generálního tajemníka OSN Daga Hammarskjölda: „United Nations was not created to take mankind to heaven, but to save humanity from hell.“ ■

ČLOVĚK, TVOR SPOLEČENSKÝ

Co si myslí vrstevníci Summit'áků?

Nejzávažnějším problémem místa bydliště jsou mezilidské vztahy a soužití s romskou menšinou, dopravní situace a následně drogy. Na úrovni celé České republiky potom politická reprezentace, korupce, soužití s romskou menšinou a migrace/přistěhovalci. Mezinárodně nejvíc války, terorismus a samozřejmě – migrace. Vítejte ve světě, jak ho vidí čeští středoškoláci. V roce 2012 přitom migraci za problém ještě téměř nikdo z nich nepovažoval, oproti 46 % dnes. O něco více než čtvrtina středoškoláků si ale myslí, že svou vlastní aktivitou s těmito problémy mohou něco udělat, a to je docela velké procento lidí vidící smysluplnost ve společenské angažovanosti. Pojďme si držet palce, že na rozdíl od Olivie Žižkové nepovažují za společenskou angažovanost pořízení si zbrojního pasu.

Kognitivní zkreslení zvané Dunningův-Krugerův efekt nás vede k tomu, že prakticky nejsme objektivně schopni zhodnotit své postavení oproti průměru, se kterým se srovnáváme. Přemýšleli jste někdy o tom, co máte společného s průměrným českým středoškolákem? Odpověď naleznete v pravidelně opakovaném výzkumu Člověka v tísni o názorech a postojích českých středoškoláků, který realizuje agentura Median.

Když jste psali stanovisko, měli jste pocit, že máte o tématu dostatečný počet informací? Bylo pro vás překvapením, kolik prostoru pro zlepšení vaše předsednictvo našlo, když vám poslali opravu? Bez obav, stejné pocity by mělo 44 % vašich vrstevníků – mezi kluky ale dokonce více než polovina. A to přesto, že nejčastějším zdrojem informací jsou sociální sítě, na nichž je neuvěřitelně snadné utopit se ve vlastní sociální bublině a zacyklit se v konfirmačním zkreslení, se kterým je těžké bojovat i bez značné nápomoci modré knihy obličejů. Vědomí problému s informovaností patří mezi silné stránky poloviny středoškoláků, což je úctyhodné procento středoškoláků sokratovsky si uvědomujících relativnost vědění.

Leckterý pedagog zapláče nad školní výukou považovanou za nejčastější

zdroj pouze dvěma procenty respondentů. Na čtvrté místo od konce žene školní výuku čtvrtina respondentů, která ji přece jen považuje alespoň za zdroj (v převaze studenti gymnázií). Termín u psychologa si ale při pohledu na výsledky rovnou objednájí novináři, protože tištěná média u středoškoláků naprosto propadla a umísila se na posledním místě a ani gymnazisti tomu nepomohli. (Pozn. red. Bonbónek každému, kdo dočetl až sem!) To samozřejmě neznamená, že středoškoláci nečtou noviny – čtou. Čtou online zpravodajství, které se k nim dostane přes jejich zeď na Facebooku.

Šíření informací na sociálních sítích je komplikovaný fenomén. Problém je, že v rámci sociálních sítí má popis události od kamaráda téměř stejnou důvěryhodnost jako odkaz na článek v online verzi nějakého média. Hoaxům se v takovémto prostředí daří dobře – zvláště pokud jsou sociální sítě jediným zdrojem informací. Čemu nebo komu věřit je komplikovaná otázka. Dobrá zpráva je, že středoškoláci mají většinou srovnané, že bulvární média se živí na neštěstí ostatních a nedůvěřují jim. Oproti tomu poměrně hodně věří veřejnoprávní České televizi a stejně tak, i když o něco méně, hlavním zpravodajským serverům a médiím. 60 % si ale není jisto, jestli může, nebo nemá věřit alternativním zpravodajským webům jako jsou Parlamentní listy, Aeronet nebo AC24. Mediím s pochybnou kredibilitou se tak daří zasévat pochybnosti do myslí společnosti, středoškoláky nevyjímaje.

Kdyby tato věková kohorta rozhodovala volby, vyhrálo by ANO (zde žádná změna oproti oficiálnímu výsledku voleb), následovali by Piráti, TOP 09 a za nimi Okamura SPD. Na Gymnáziích by TOP 09 získala 30 %, ANO 24 %, Piráti 17 % a Okamura 3,5 %. Mezi gymnazisty by se do parlamentu dostalo také ODS s 10 % a Lidovci s 6,5 %. ČSSD uspělo jenom na středních odborných školách, kde mělo 7 %, u gymnazistů pouze 2 % a na učilištích si, podobně jako mnoho dalších stran, ani neškrtno. U učňů mělo úspěch ANO s 30 % a druhou nejsilnější stranou bylo

Okamura SPD s 21 %. Následovalo ODS s 16,5 % na třetím místě, za ní Piráti s 14,5 % a Komunisti se 7 a půl procenty. TOP 09 zde propadla s 3,5 %, což je ale stále dobré oproti zbylým stranám, které na učilištích jako by neexistovaly.

Má demokracie smysl? Je to nejlepší z možných politických systémů, nebo může být autoritativní režim – režim ve kterém má jedinec omezenou možnost volby a nemá takovou vládu nad svým vlastním životem – lepší? Třetina středoškoláků si myslí, že za určitých (nespecifikovaných) okolností autoritativní režim lepší než demokracie být může, a 7 % si myslí, že pro lidi v jejich životní situaci je jedno, jestli je státní režim demokratický, nebo ne. 37 % fandí demokracii, zbytek neví. V dospělé populaci přitom demokracii stále věří polovina populace. Selhávají tedy dospělí v předávání hodnot dospívající generaci? Nejspíše ano, protože středoškoláci nesdílí ani euroskepticismus dospělé generace a stejně tak více fandí NATO.

A co škola? Průměrný středoškolák s ní je vlastně docela spokojený. Ale když už si na ni stěžuje, tak mu vadí nezáživnost výuky a nevyužitelnost učiva v reálném životě. Arogance učitelů je třetí nejčastější problém a na čtvrtém místě obecná nechuť k vzdělávání se – tomu by už asi nepomohla ani záživná interaktivní a užitečná výuka. Nicméně podle Karla Strachoty, patrona výzkumu a ředitele programu Jeden svět na školách Člověka v tísni, by si z těchto podnětů školy měly vzít ponaučení.

Přestože tedy ve světě průměrného středoškoláka máme problém s Romy, migranty, politickou reprezentací, válkami a terorismem, které v 70 % případů nemáme šanci ovlivnit, demokracie není nejlepší státní uspořádání, ve škole se neučí užitečné věci a učitelé jsou arogantní, se tady stejně žije celkem dobře, ne? I to si myslí průměrný středoškolák. ■

Linda Coufalová

zástupkyně šéfredaktora Chronicle

DELEGÁTSKÝ DUEL

**Adéla
Tetourová**
URUGUAY, UNESCO

**Josef
Lazar**
INDIE, UNESCO

Co si myslí váš stát o vystoupení USA a Izraele z UNESCO?

Uruguay si je vědoma, že odchod USA a Izraele z UNESCO může mít v budoucnu dalekosáhlé důsledky, a nepřiklání se k radikálnímu řešení předneseného USA a Izraelem. Může to zasáhnout jak finanční, tak kulturní či politickou sféru. Vláda Uruguaye se obává, že by pod stejnou záminkou mohlo dojít k odstoupení dalších zemí. Tím pádem by došlo k ztenčení rozpočtu nejen na kulturní památky Uruguaye. UNESCO ve svých rozhodnutích vystupuje protiizraelsky, což je argument pro odstup ze strany USA a Izraele. I přesto, že Uruguay uznává Palestinu jako stát, poukazuje na spolupráci mezi zeměmi bez zbytečných mezinárodních roztržek.

Přestože je Uruguay poměrně malá země, má řadu názorů na to, co očekává od UNESCO a této nové situace. Žijeme v době civilizačních změn. Sloganem současnosti by mělo být: „žít společně – naučit se žít společně“. Učit se žít společně znamená sázet na budování světa kultury, vzdělání a znalostí pro všechny. De facto to znamená vidět naše bohatství v naší rozmanitosti. Cílů, které dnes Uruguay navrhuje, lze dosáhnout budováním otevřené země nejen pro vlastní lid, ale i region a celý svět. Jsou to časy UNESCO, proto státy, které se jej rozhodly opustit, mohou na tom v budoucnu trpět. Avšak nynější pohled například na výsledky programu „Rozvojové cíle tisíciletí“ nás vede k tomu, abychom si ujasnili, že to, co děláme, nestačí. Uruguay se domnívá, že je potřeba zdvojnásobit jak úsilí o kulturu jako stavitele lidské soudržnosti a základ pro pocit sounáležitosti, tak kvalitní vzdělávání pro všechny, zaměřené na učení se žít společně. Mimo jiné také posílit závazek k hodnotám tolerance a míru a upevnit etický rozměr života.

Uruguay si uvědomuje, že nás čeká ještě dlouhá cesta, ale také předpokládá mnoho výzev a šancí pro zlepšení a obnovu mezinárodních vztahů i na poli kultury. Možná díky tomuto vystoupení dvou zemí by mohlo dojít k uvědomění chyb a následným dobrým změnám. Také doufá, že by se svět mohl řídit heslem proneseným před několika lety v boji za rovná práva: „One world, one hope“. ■

Na jednu stranu Indie souhlasí s tím, že se nějaká země rozhodla poukázat na to, že UNESCO stále více a více zasahuje do politiky. UNESCO odhlasovalo, že všechny památky v Izraeli budou označeny za palestinské (takže muslimské), a to i Hebronova hrobka, která byla postavena židy. Rozhodnutí UNESCO je pokračováním dlouhého konfliktu mezi Izraelem a Palestinou, který začal hned při vzniku Izraele. Izrael byl stvořen na území Palestiny v roce 1948, když byla, jednoduše řečeno, vyhnána ze svých domovů polovina Palestinců. To vedlo ke sjednocenému arabskému útoku Palestiny, Libanonu, Sýrie, Iráku, Jordánu, Saúdské Arábie a Egypta za účelem zničení nového státu, což se jim nepovedlo. Toto byl pouze začátek konfliktu, který pokračuje dodnes. Indie je sama obezřetná vůči islámu kvůli minulým i pokračujícím konfliktům s Pákistánem, mimo jiné ohledně území Kašmíru. Z tohoto důvodu podporuje Indie Spojené státy a Izrael, když se postavily proti UNESCO. Toto je pro Indii dobré v tom, že UNESCO ví, že když bude takto pokračovat, tak by mohlo vystoupit více zemí, a proto se svou politickou aktivitou bude UNESCO nuceno přestat.

Na druhou stranu je pro Indii a také všechny ostatní členy UNESCO velkou nevýhodou, že již předtím finančně oslabené UNESCO přijde vystoupením Izraele a USA o třicet procent svých ekonomických příjmů. UNESCO je organizace, která se zabývá vzděláváním, vědou a kulturou, což jsou všechno věci, které Indie podporuje. Indie má momentálně dvacet osm kulturních, sedm přírodních a jednu smíšenou památku, které UNESCO uznává a chrání. Tato ochrana bude oslabením UNESCO také oslabena. Takže to, že Spojené státy a Izrael opouštějí UNESCO je v celku pro Indii spíše špatná zpráva než dobrá.

Proto navrhuji, aby UNESCO změnilo systém, kterým rozhoduje, k jakému národu budou přisouzeny památky, a to tak, že místo hlasování by se mělo rozhodovat podle toho, jaký národ postavil danou památku, a v případě, že to je nejasné nebo národ, který památku stavěl, již vymřel, tak památka připadne té zemi, na jejímž území leží. ■

ÚHEL POHLEDU

**Barbora
Chládková**

PANAMA, UNEA

**Šimon
Dlouhý**

KANADA, ECOSOC

**Jana
Pallová**

KANADA, NATO

Otázka ①

Předal Trump při návštěvě Asie světové vedení Číně?

①

Nejznámější kapitalista v centru komunistické moci. Tato návštěva jistě zaručí Číně větší moc. I přes všechno negativní, co prezident Trump kdy o Číně řekl, využívá příležitosti uzavírat smlouvy, posilovat obchod mezi zeměmi a dávat všechno špatné za vinu bývalým prezidentům USA. Trump také vyzval čínského prezidenta, aby konečně Severní Koreu odstavil tím, že sníží všechny ekonomické vazby, a tak donutí Pchjongjang čelit konečnému riziku kolapsu režimu. ■

①

Určitě ne. Čína je sice největším hráčem na poli mezinárodního obchodu, ale myslím si, že postavení USA v mezinárodní politice je v nejbližší době jen těžko otřesitelné. Amerika strávila několik desetiletí navazováním konexí po celém světě, a proto má v mezinárodní politice zcela specifickou pozici. Domnívám se proto, že brát Trumpovu návštěvu Asie jako milník, kterým Amerika tuto pozici ztratí, je unáhlené. ■

②

Na tuto otázku je velice složité odpovědět. Katalánsko je nejen autonomní oblast, ale i nejvíce prosperující region Španělska a tvoří pětinu celkové ekonomiky. Ačkoliv důvody pro samostatnost jsou jak ekonomické, tak i kulturní, španělská demokratická ústava z roku 1978, kterou schválilo více než 90 % katalánských voličů, dala regionům širokou autonomii, ale také potvrdila "nerozlučnou jednotu španělského národa" a udělila národní vládě výhradní pravomoc uspořádat referenda. Z tohoto důvodu si myslím, že toto referendum nebylo legitimní. ■

②

Domnívám se, že o legitimitě se v tomto případě nedá mluvit. Španělská ústava říká, že není možné odtržení ani jednoho ze 17 španělských autonomních regionů. I přes ekonomickou vyspělost a zřejmě nejširší kompetence ze všech regionů Katalánsko nedisponovalo právem k organizaci referenda. Při řešení této problematiky se ale také musí poukázat na reakci španělské vlády, která se místo konstruktivních jednání rozhodla zachovat způsobem, který by v dnešní době měl být přežitkem. ■

Otázka ②

Bylo referendum v Katalánsku legitimní?

①

Zatím největším fiasko jeho bilaterální politiky. Ve snaze vetřít se čínskému prezidentu do přízně nejenže jako by zapomněl na americké zájmy, které do Pekingů přijel hájit, ale rovněž do nebe vyzdvihl to, co ještě před svým nástupem do funkce označil za "znásilňování Ameriky" – okrádání americké ekonomiky o stovky miliard dolarů. Tím vložil Peking do ruky všechny trumfy a sám odešel s prázdnou. Nedá se říci, že by tímto krokem Trump předal Číně světové vedení – nicméně výrazně oslabil svou pozici "nejmocnějšího muže světa" v prospěch nejoblíbenějšího čínského vládce od dob Mao Ce-Tunga. ■

②

Referendum v Katalánsku bylo protiústavní, a z mého pohledu i nelegitimní. Důvodem není fakt, že porušuje španělskou ústavu z roku 1978, ani že bylo zamítnuto španělským ústavním soudem. Je jím to, že ačkoliv byl v září přijat zákon o referendu, nebyl schválen dvoutřetinovou většinou katalánského parlamentu, jak určuje katalánská ústava. Pokud bude v mimořádných katalánských volbách v prosinci zvolen parlament, který dostatečně podpoří zopakování referenda, Madrid by měl přijít s něčím lepším než kradením úřadů a střílením do protestantů. ■

NOVINKY Z MEZINÁRODNÍCH ORGANIZACÍ

EU

- Roku 2021 vstoupí v platnost dlouho vyjednávaná legislativa omezující tzv. sociální dumping, tedy zaměstnávání levné pracovní síly ze zahraničí za mzdy a podmínek hluboko pod průměry státu, kde je práce vykonávána. Dohoda se však nevztahuje na nejpálčivější oblast problematiky, přepravu.
- Státy EU dále rozděluje návrh francouzského prezidenta Emmanuela Macrona na reformu některých principů fungování Unie. Macron po svém nástupu do funkce v květnu letošního roku oznámil své záměry na vytvoření tzv. dvojrychlostní Evropy. Reforma v praxi by znamenala např. zetištění počtu členů Evropské komise ze současných 28 na 15.

OSN

- 15. listopadu se ujala funkce nová generální ředitelka UNESCO, bývalá francouzská ministryně kultury, Audrey Azoulayová. Na postu, kam byla potvrzena hlasováním Generální konference organizace, nahradí neúspěšnou kandidátku na Generální tajemnici OSN, Irinu Bokovovou z Bulharska.
- Konference OSN o klimatu v německém Bonnu vyhlásila genderový Akční plán, který má podpořit roli žen v utváření politiky okolo světového klimatu.

NATO

- Poprvé od konce Studené války se NATO chystá vyztužit své vojenské struktury v Evropě, a to rozšířením hned o dvě nová velitelská centra. Alianci mají pomoci k efektivnější reakci v případě pokračujícího zvyšování napětí s Ruskem. Na konferenci v Bruselu se také poprvé členské státy shodly na nutnosti zahrnout do plánování všech budoucích vojenských operací aspekt kyberbezpečnosti.
- Náměstkyně Generálního tajemníka NATO ve Vatikánu na konferenci o odzbrojení zdůraznila důležitost závazku postupného vzdávání se jaderných zbraní. Svá slova podpořila daty – od konce Studené války bylo množství jaderných zbraní, vlastněných evropskými členy Aliance, zredukováno o 90 %.

PŘÍJÍMACÍ ŘÍZENÍ

Nejlepší eseje Modelu EU:

Jak se změní česká politika v důsledku změn v EU?

Centrální poloha a členství České republiky (ČR) ve Visegrádské skupině (V4) se stává negativní vlastností tohoto státu. Ač aktuální vláda posouvá Českou republiku směrem na Západ, druhá nejvyšší nedůvěra českých občanů v Evropskou unii (EU) (European Commission, 2017) má vliv protichůdný. Soudržnost se zeměmi V4 nás řadí mezi země, které nectí panství práva a oslabují západní trhy práce svou mobilitou a cenami. Západ viní V4 z podkopávání lokálních trhů práce a cílí zastavit tento proces nástupem protekcionismu. Takové počínání by mělo neblahé důsledky na Českou republiku.

V EU již existuje dvourychlostní Evropa, která není založena na měně, ale výši mezd (Bault, 2017). Rozdílnost mezd a ekonomik, vytvářející Unii konkurenceschopnou, bylo v posledních desetiletích výhodou centrální Evropy, ale nyní se stává její slabinou (Kundani, 2017). Těchto výhod Česko využilo především Německo, které sem přesunulo část své výroby. Aktuální úvaha o přesunu Škody ukazuje, že ekonomické momentum a nízké ceny ČR nejsou již pro německé strojírenství zasažené emisním skandálem pozitivní. Německým ideálem se stalo pozvednutí vlastní ekonomiky přesunem výroby zpět, což by naplnilo sílící představy odborů. Českou republiku by takové rozhodnutí silně zasáhlo, tisíce pracovníků by ztratily místo a ekonomika by zpomalila. Ač byl problém zažehnán, ukazuje to nový trend, kdy firmy čelí tlaku zainteresovaných subjektů.

Nejsilnějším obhájcem protekcionismu je francouzský prezident Emanuel Macron. Francie se potýká s velmi vysokou nezaměstnaností, která má být způsobena i přílivem pracovníků z Východu. Tito pracovníci údajně vytváří prostředí sociálního dumpingu přijímáním podprůměrných mezd. Proto Macron bojuje za novou podobu směrnice o vysílání pracovníků. Ač vyslaní pracovníci tvoří pouhé 1 % pracovního trhu EU, stali se symbolem „nespravedlnosti“, který se snažil svou srpnovou cestou po regionu zastavit. Češi však nepatří mezi viníky, na rozdíl od zbytku V4 téměř nemigrují, naopak v rámci žebříčků je ČR

jedinou zemí V4 na vyšší pozici jako příjemce vyslaných pracovníků než vysílatel (European Commission, 2015). Změna ve směrnici má sjednotit mzdy v každém státu, což ovšem naruší konkurenceschopnost, a je možné, že některá pracovní místa zaniknou kvůli své neekonomičnosti.

Vzhledem k protekcionistické náladě v EU se Česká republika musí odprosit od zahraničního vlivu a podporovat lokální firmy. Ekonomika je závislá na zahraničním kapitálu, který ale přináší nízkou přidanou hodnotu, jelikož především exportuje nedokončené produkty. Zároveň musí vyhodnotit, zda se chce specializovat na strojírenství. V takovém případě je nutné restrukturovat trh práce, který není schopen naplnit rostoucí poptávku vzhledem k úrovni nezaměstnanosti pod přirozenou mírou. Česká republika měla v druhém kvartálu 2017 nejvyšší zastoupení volných míst v Unii (3,6%) (Eurostat, 2017).

Pokud chce Česká republika vytvořit podmínky pro vznik nových subjektů, bude muset vyřešit velmi nízkou nezaměstnanost vyplývající ze dvou faktorů: všeobecný nedostatek pracovníků způsobený stárnutím obyvatelstva a nedostatečná vzdělanost. Nárůst obyvatelstva lze podpořit sociální politikou, která však ovlivní ekonomiku pomalu; zákony podporující imigraci nebo robotizaci. Ač by měl vstup migrantů na trh okamžitý vliv, aktuální vnímání migrace dělá tuto možnost nepravděpodobnou. Robotizace je zase pro aktuální podmínky příliš sofistikovaná. Politická sféra by se měla zaměřit na vzdělávací systém, protože neodpovídá modernímu trhu práce.

Českou politiku čeká mnoho výzev. Bude muset přehodnotit vztahy se svými nejbližšími partnery, kteří ji nyní spíše degradují, než pomáhají. Také bude muset zaznamenat změny, které nastaly ve smýšlení západních států, mohou totiž negativně ovlivnit růst státu. ■

Kateřina Hošková

ministryně České republiky v Radě EU

ČESKÉ POLITICKÉ MYŠLENÍ

Češi jsou skutečně unikátní v tom, kolikrát se zabývali sami sebou. Tzv. česká otázka v sobě zahrnovala programy a úvahy, kam jdeme, tvorbu naší identity, státoprávní záležitosti, hodnotovou a politickou orientaci i herderovské otázky o smyslu našich dějin a zda máme právo na existenci.

Nad touto zvláštností žasl Jan Patočka: „Po národním charakteru se většinou ptají národy, které mají nějaké trauma. Francouze či Němce to ani nenapadne“. Pozastavil se nad ní i Pavel Tigrid v knize *Kapesní průvodce inteligentní ženy po vlastním osudu*: „Žádný jiný národ nebičoval koníka národního charakteru s takovou neúnávností a urputností jako právě Češi.“ V této disciplíně jde „o to vystihnout charakteristické rysy v myšlení, počínání a postupech v životě národního společenství“.

Masaryk při hledání vzorů české povahy přiskočil několik století a vybral Husa a Chelčického humanismus. Budoval mýtus, že naše národní povaha je protestantská.

Polemikou s tímto pojetím se proslavil Ferdinand Peroutka. Sérii článků vydal pod názvem *Jací jsme*. V textech často psychologizuje, ale jeho literární pozorování jsou dodnes velmi cenná.

Masaryk si Čapkovi v *Hovorech s TGM* stěžuje, že jsme „cvičení v opozici“ a „skepticismus jako program nestačí, když chcete budovat stát. Odrakouštět se znamená získat smysl pro stát a státnost.“ Podle Peroutky však „slavnostními řečníky zdůrazňovaná okolnost, že jsme dětmi Žižkovými, je čímsi naprosto bezvýznamným proti závažné a senzační okolnosti, že jsme děti spóřadáných občanů z dob vlády Františka Josefa.“ Odrakouštění by bylo i odčeštění.

Češi nejsou revolucionáři. Nebyli v roce 1848, když Karel Havlíček Borovský napsal „revoluce proti despotům je krásná věc, ale jen když se podaří.“ Neuměli to v roce 1918, což Peroutka popsal takto: „Jako jsme se nenaučili létat, tak jsme se nenaučili revoltovat. Převrat 28. října měl ráz téměř idylický.“ V Budování státu píše, že kdyby 28. října přišlo, zřejmě bychom slavili samostatnost o den později. A slovo „sametová“ k popisu poslední revoluce z roku 1989 je snad vypovídající. Zkrátka jsme řečeno s Peroutkou „národ, který na revoluci myslí tak klidně jako na babičku“.

Češi nesdílí polský či ruský mesianismus ani mysticismus. „Český národ nedá

Česká národní povaha

se odvést od rozumného a účelného politického života žádnými tajemnými hloubkami. Netoužili jsme protřpět za lidstvo jeho porodní bolesti, což bylo ruskou ctižádostí. Smrt nezdolala v této zemi a necítili jsme žádný sklon k nerozvázným heroismům. Jsme nejchladnější ze všech Slovanů, rozmohlo se u nás ovzduší Malostranských povídek“, píše Peroutka.

Mickiewicz nás označil za národ filologů, Marx prohlásil, že nemáme dějiny. Peroutka oponuje, že jsme se obrodili jinak. „Dříve jsme četli, než jednali“. I dnes je počet knihoven v ČR na jednoho obyvatele světovou raritou.

„Jsme Němcům povahou blíže než Rusům či Francouzům, protože nám velmi dlouho zprostředkovávali svět. Nevybudovali jsme si tradice dosti klidné, které jediné mohou být oporou povaze. Mnoho myšlenek nás jen poprášilo. Naše historie rozšiřovala mozek, ale neposilovala organismus. A tak vše, co děláme, co píšeme, oč se pokoušíme, má jaksi slabé kosti.“

Před Peroutkou psal o tomto tématu i sociolog Emanuel Chalupný v knize *Národní povaha česká*. „Česká povaha jest antipatická, stejně jako česká řeč, která klade přízvuk na první slabiku. Češi jsou velmi čilí, často důmyslně anticipovali budoucnost. Dejte Čechovi popud, a on rozžehne sirku v plamen, aby však plamen brzo neuhasl, nýbrž nesl užitek, o to musí pečovat i zase jiní.“

Filosof Jan Patočka vidí, jak „Češi od osvícenství tvoří novou společnost rovných, která se vymezuje mateřským jazykem. Je to společnost osvobozených služů, elementárně demokratické češství“. Moderní češství je pro něj společnost vybudovaná zdola. Literární kritik Václav Černý pranýřuje jeden specifický typ češství a nazývá jej „čecháček“. Tvrdí, že „Čech líbá ruku, nebo je hulvát“.

Musí zde být důvody, proč Švejk zakořenil coby literární typ vystihující jistý aspekt češství. Zosobňuje cosi podvrtného ve vztahu k autoritám, vykutálenost, schopnost vyzrát. I Masaryk si jednou posteskl: „Máme dvě veleobce, které překážejí normálnímu vývoji demokracie: Kocourkov a Hulvátov.“ ■

Tomáš Krause

šéfredaktor Chronicle

ZÁVODNÍK

Španělská vláda omezila autonomii Katalánska, odvolala jeho vládu, rozpustila jeho parlament a vysala předčasné volby v regionu. Státní zástupce podal žalobu na bývalého katalánského premiéra Puigdemonta i další představitelé kvůli vzpouře. Pařížskou dohodu o ochraně klimatu přijaly již všechny státy vyjma USA. Blízký východ zasáhla další roztržka, a to Saúdské Arábie s Íránem a Libanem. Z Jemenu, kde se nacházejí šíitští povstalci, proti kterým S. Arábie bojuje, měla být libanonským hnutím Hizballáh vypálena íránská raketa na saúdskoarabské území. Íránská podpora povstalců i neschopnost Libanonu krotit hnutí Hizballáh byly prohlášeny za válečné akty. Sacharovovu cenu za svobodu myšlení letos obdrží venezuelská demokratická opozice. Unikly další informace o ulévání peněz světových státníků do daňových rájů, takzvané Paradise Papers. Hovoří se v nich například o britské královně či kanadském premiérovi. Na sjezdu Komunistické strany Číny bylo schváleno zařazení ideologické linie prezidenta Si Ťin-pchinga do stanov strany. Ten tak výrazně upevnil svou moc – nikdo nemůže jeho činy a ideje rozporovat, aniž by přitom zpochybnil celou komunistickou vládu. Téměř milion Rohingů již uprchl z Barmy do sousedního Bangladéše. Ve slovenských krajských volbách byl poražen M. Kotleba, jehož v úřadu nahradí nezávislý kandidát J. Lunter. Poraženým voleb je i strana Smer premiéra Fica. Andrej Babiš byl pověřen sestavením nové vlády, koaliční vyjednávání zatím stále nejsou u konce a nová Poslanecká sněmovna nebyla ustavena. Celkem 9 osob se bude ucházet o funkci prezidenta ČR, termín pro registraci již vypršel. Objevila se ale nejasnost, zda mohli zákonodárci podpořit podpisem více než jednoho kandidáta. Prezident Zeman udělil u příležitosti 99. výročí vzniku ČSR státní vyznamenání. Mezi vyznamenanými jsou například Helena Vondráčková či Zdeněk Troška. ■

Kateřina Porembská

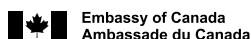
redaktorka Chronicle

Generální partner
Pražského studentského summitu

Ministerstvo zahraničních věcí
České republiky

Partneři

HOSPODÁŘSKÉ NOVINY

RESPEKT

Mediální
partneři

Informační centrum OSN v Praze
United Nations Information Centre Prague

Za podpory

Tiráž

CHRONICLE, noviny Pražského studentského summitu, registrováno MK ČR E 16149, vydává ASOCIACE PRO MEZINÁRODNÍ OTÁŽKY (AMO), Žitná 608/27, 110 00 Praha 1; tel.: 224 813 460; www.amo.cz / www.studentsummit.cz, e-mail: info@amo.cz / summit@amo.cz;

Šéfredaktor: Tomáš Krause, tel: 734 477 507, **e-mail:** chronicle@amo.cz; **zástupkyně šéfredaktora:** Linda Coufalová; **redakce:** Jakub Drahorád, Jakub Kopřiva, Zuzana Krulichová, Rafat Kurdi, Daniel Netrval, Tereza Ondráčková, Kateřina Poremská; **fotografie:** Hana Kratochvílová, Vojtěch Konečný, Monika Mléčková, Iva Gejšořová, Daniela Klodnerová, Michal Janata; **sazba:** Linda Coufalová; **layout:** Jan Václav.

Prezentované názory nemusí vyjadřovat stanovisko redakce (vydavatele).